

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/63/2018
Identifikačné číslo spisu: 4113210040
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4113210040.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mgr. Ladislava Baráta, so sídlom Školská 3, 949 01 Nitra, správcu konkurznej podstaty úpadcu RODOS NR, s.r.o., so sídlom Lehotská 245/14, 949 01 Nitra, IČO: 36 753 203, zastúpeného Mgr. Romanom Nagyom, advokátom so sídlom Akademická 4, 949 01 Nitra, IČO: 43 704 701, proti žalovanému: T. Z. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. I. 2, XXX XX G., zastúpenému JUDr. Norbertom Kálmánom, advokátom so sídlom Sv. Beňadika 30/B, 949 01 Nitra, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 24. apríla 2018, č. k. 15CoKR/15/2017-245, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 02.03.2017, č. k. 23Cbi/10/2013-208, žalobu o neúčinnosť právnych úkonov zamietol (I. výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu RODOS NR, s.r.o., so sídlom Lehotská 245/14, 949 01 Nitra, IČO: 36 753 203, sumu 626.534,85 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok). Rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo (III. výrok).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou zo dňa 27.03.2013 sa žalobca domáhal vyhlásenia rozsudku, ktorým by súd určil, že právny úkon dlžníka RODOS NR, s.r.o., uznanie záväzku vo výške 950.000,- eur ako právny úkon bez primeraného protiplnenia, je voči veriteľom v konkurze právne neúčinný; alternatívne, aby súd určil, že právne úkony dlžníka, vrátenie pôžičky žalovanému ako zvýhodňujúce právne úkony, sú voči veriteľom v konkurze právne neúčinné. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému, a to zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 626.534,85 eura.

3. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie, na základe ktorého zistil, že uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 25.01.2012, č. k. 32K/4/2012-27, bolo začaté konkurzné konanie na dlžníka RODOS NR, s.r.o., so sídlom Lehotská 245/14, 949 01 Nitra, IČO: 36 753 203. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 02.04.2012, č. k. 32K/4/2012-71, súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a za správcu bol ustanovený JUDr. Ladislav Barát. Uznesením zo dňa 18.07.2012, č. k. 32K/4/2012-162, bol odvolaný pôvodný správca a za správcu bol ustanovený Mgr. Ladislav Barát.

4. Okresný súd uviedol, že žalovaný je od založenia spoločnosti RODOS NR, s.r.o., jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti. Žalovaný ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti vložil do pokladne spoločnosti dňa 14.01.2010 sumu 500.000,- eur, čo preukazuje príjmový pokladničný doklad č. 5, na ktorom je ako účel platby uvedený vklad - zmluva. Dňa 23.04.2010 vložil žalovaný do pokladne spoločnosti sumu 450.000,- eur, pokladničný doklad č. 40. Ako účel platby je opäť uvedený vklad - zmluva. K zvýšeniu základného imania spoločnosti nedošlo. Dňa 31.12.2010 prijal jediný spoločník spoločnosti, žalovaný rozhodnutie o zaúčtovaní pohľadávky vo výške 950.000 eur voči spoločníkovi za vklady kapitálu do spoločnosti, ktorými sa nezvyšuje základné imanie na účet Ostatné kapitálové fondy. Dňa 01.01.2012 prijal jediný spoločník spoločnosti, žalovaný rozhodnutie o preúčtovaní sumy 950.000,- eur na účet Ostatné záväzky voči spoločníkom a členom. Dňa 01.01.2012 bol vystavený interný doklad spoločnosti č. IDX20120001, ktorým došlo k preúčtovaniu sumy 950.000,- eur na účet Ostatné záväzky voči spoločníkom a členom s textom: preúčtovanie pôžičky T.. Z. M.. Žalovaný súdu v priebehu súdneho konania predložil zmluvu o pôžičke zo dňa 04.01.2010, ktorú za dlžníka ako aj veriteľa podpísal žalovaný. V zmluve sa žalovaný zaviazal poskytnúť spoločnosti v priebehu mesiacov január až jún 2010 finančné prostriedky podľa potrieb dlžníka, maximálne do výšky 1.000.000,- eur. Splatnosť pôžičky bola dohodnutá do 31.12.2010. V rámci konkurzného konania konateľ úpadcu Ing. Z. M. vyhlásil, že Mgr. Ladislavovi Barátovi, SKP odovzdal všetky zmluvy spoločnosti, ktorých zoznam tvorí prílohu vyhlásenia. Zároveň vyhlásil, že neuzatvoril žiadne ďalšie zmluvy. V prílohe vyhlásenia je uvedený zoznam zmlúv uzatvorených úpadcom aj v roku 2010. Podľa tohto zoznamu uzatvoril úpadca v roku 2010 celkom 38 zmlúv, z toho jednu zmluvu o pôžičke dňa 17.08.2010 so spoločnosťou Rodos - reality s.r.o.

5. Z výpovede svedkyne T.. P. P. súd prvej inštancie zistil, že žalovaný viedol účtovníctvo v programe MRP a interný doklad (č. l. 26) ako aj výdavkové pokladničné doklady (č. l. 28-37) sú vyhotovené v programe KROS, čo však nebránilo ich zaúčtovaniu. Výdavkové pokladničné doklady vystavené úpadcom (č. l. 28-37) preukazujú, že žalovanému boli z pokladne spoločnosti vyplácané peňažné prostriedky a to dňa 09.01.2012, 20.01.2012, 01.02.2012, 05.03.2012, 16.03.2012, 30.03.2012, 30.03.2012, 10.04.2012, 12.04.2012, 12.04.2012, spolu vo výške 626.534,85 eura ako vrátenie pôžičky.

6. Žalobca v konaní podľa okresného súdu preukázal, že v konkurze si prihlásili pohľadávky viacerí veritelia, ktorých pohľadávky sa stali splatnými v roku 2010 resp. 2008, napr. Milan Biró, INKUS s.r.o., TMS-MONTYS s.r.o. Súd preto ako predbežnú otázku skúmal platnosť právneho úkonu, ktorého odporovateľnosti sa žalobca domáhal, a to v petite č. 1: uznanie záväzku vo výške 950.000,- eur formou prijatia rozhodnutia jediného spoločníka zo dňa 01.01.2012, v petite č. 2: vrátenie pôžičky žalovanému.

7. Okresný súd uviedol, že rozhodnutie jediného spoločníka zo dňa 01.01.2012 sa nachádza v spise na čl. 114, žalobca ho kvalifikoval ako uznanie záväzku. Spoločník spoločnosti rozhodol o preúčtovaní sumy 950.000,- eur z účtu 413 (Ostatné kapitálové fondy) na účet 365 (Ostatné záväzky voči spoločníkom a členom).

8. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že dňa 01.01.2012 dlžník (obchodná spoločnosť RODOS NR, s.r.o.) neuznal záväzok voči žalovanému. Rozhodnutie bolo vyhotovené v písomnej forme, ale nie je určené veriteľovi, žalovanému. Ide o interný doklad spoločnosti, ktorý nie je adresovaný veriteľovi, nejedná sa o prejav vôle spoločnosti navonok, ale iba vo vnútri spoločnosti. Okrem toho z právneho úkonu dlžníka nie je zjavné a jednoznačné, že uznáva svoj záväzok, záväzok nie je žiadnym spôsobom identifikovateľný, nie je uvedené voči komu tento záväzok dlžníka eviduje,

prípadne ako a na základe čoho vznikol tak, aby bol nezameniteľný a nepochybný. Súd nemohol určiť neúčinnosť právneho úkonu, uznania záväzku dlžníka voči žalovanému zo dňa 01.01.2012, keď existenciu takéhoto právneho úkonu nemal preukázanú a preto žalobu v tejto časti zamietol.

9. Alternatívnym petitom sa žalobca domáhal určenia neúčinnosti právnych úkonov dlžníka, vrátenia pôžičky žalovanému výdavkovými pokladničnými dokladmi. Súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v tejto časti, pretože dospel k záveru, že vrátenie pôžičky je len právnym dôsledkom platne uzatvorenej zmluvy o pôžičke, ktorá mala byť v tomto prípade uzatvorená dňa 04.01.2010 a ktorá mala byť predmetom žaloby o neúčinnosti právneho úkonu. Aj v tomto prípade dospel súd k záveru, že zmluva o pôžičke zo dňa 04.01.2010 (č. l. 116) nie je platným právnym úkonom, pretože vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania možno uviesť, že zmluva nebola uzatvorená dňa 04.01.2010, ale bola podpísaná neskôr ako 04.01.2010 a preto nemôže byť platná. Uzatvorenie inej zmluvy o pôžičke dňa 04.01.2010 nemal súd preukázané. K tomuto záveru okresný súd dospel na základe viacerých listinných dôkazov, príjmových pokladničných dokladov č. 5 zo dňa 04.01.2010, č. 40 zo dňa 23.04.2010, vyhlásenia konateľa úpadcu z dňa 20.11.2012 a prílohy k nemu. Na príjmových pokladničných dokladoch nie je uvedené, že ide o poskytnutie pôžičky, vo vyhlásení zo dňa 20.11.2012 takáto zmluva nie je uvedená a k preúčtovaniu sumy došlo až dňa 01.01.2012 na základe interného dokladu zo dňa 01.01.2012, hoci pôžička mala byť poskytnutá už v roku 2010. Keďže okresný súd nemal preukázané, že medzi úpadcom a žalovaným došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke dňa 04.01.2010, ktorou sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi pôžičku vo výške 950.000,- eur, nemohol úpadca výdavkovými pokladničními dokladmi zo dňa 09.01.2012, 20.01.2012, 01.02.2012, 05.03.2012, 16.03.2012, 30.03.2012, 10.04.2012, 12.04.2012 vracať žalovanému pôžičku. Zmluva o pôžičke zo dňa 04.01.2010 je podľa názoru súdu prvej inštancie dodatočne vyhotovená za účelom zabezpečenia vrátenia finančných prostriedkov, ktoré žalovaný do spoločnosti vložil na zabezpečenie jej činnosti, bez zvýšenia základného imania.

10. Z dôvodu nepreukázania platných právnych úkonov súd prvej inštancie žalobu v časti určenia neúčinnosti právnych úkonov zamietol. Okresný súd považoval zmluvu o pôžičke zo dňa 04.01.2010 za neplatný právny úkon a taktiež dospel k záveru, že rozhodnutím jediného spoločníka zo dňa 01.01.2012 nedošlo k uznaniu záväzku dlžníka.

11. Nárok žalobcu, ktorým si od žalovaného uplatňoval plnenie do podstaty považoval súd prvej inštancie za dôvodný, pretože v konaní bolo preukázané, že žalovaný prijal plnenie od úpadcu vo výške 626.534,85 eura v roku 2010, nepreukázal existenciu platného právneho úkonu, ktorý by bol právnym titulom oprávňujúcim žalovaného plnenie prijať a preto žalobcovi priznal uplatnenú sumu titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovanému vzniklo prijatím plnenia z neplatného právneho úkonu respektíve bez právneho dôvodu.

12. O trovách konania okresný súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C. s. p.

13. Na odvolanie žalovaného proti II. a III. výroku súdu prvej inštancie, Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 24.04.2018, č. k. 1CoKR/15/2017-245 rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 23Cbi/10/2013-208 zo dňa 02.03.2017 v napadnutej časti II. a III. výroku potvrdil. Druhým výrokom rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

14. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením a považuje ho za vecne správne. Na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovaného uviedol nižšie uvedené skutočnosti.

15. Odvolací súd zdôraznil, že žalovaný v podanom odvolaní z dôvodu zmeny žaloby žalobcom vzniesol v odvolacom konaní námietku premlčania práva žalobcu na vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia.

16. S poukazom na § 149 C. s. p. krajský súd dodal, že do kategórie hmotnoprávne námietky bezpochyby patrí i námietka premlčania, ktorá je námietkou s hmotnoprávnymi dôsledkami a je

inštitútom hmotného práva. S poukazom na § 154 C. s. p. je potom možné námietku premlčania uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Nie je teda podľa odvolacieho súdu možné ju uplatniť až v odvolacom konaní, čo je rozdiel, resp. zmena oproti právnomu stavu platnému a účinnému do 30.06.2016.

17. Odvolací súd navyše dodal, že i za predpokladu, že jeho vyššie uvedený právny názor by bol nesprávny, t. j. že žalovaný mohol uplatniť námietku premlčania až v odvolacom konaní, ním vznesená a uplatnená námietka premlčania nemohla v tomto konaní vyvolať účinky predpokladané zákonom. Žalobcov návrh na pojednávaní dňa 06.02.2017 (viď č. I. 200) podľa odvolacieho súdu nemá charakter zmeny žaloby, ako sa nesprávne domnieva žalovaný. Žalobca totiž už v oboch alternatívnych petitov podanej žaloby zo dňa 27.03.2013 žiadal žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu RODOS NR, s.r.o., Nitra peňažnú náhradu vo výške 626.534,85 eura (viď č. I. 7-8).

18. Odvolací súd zdôraznil, že podľa rozhodovacej činnosti súdov pre posúdenie, či došlo k premlčaniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci okamih podania žaloby na súde, t. j. v danom prípade dňa 27.03.2013, a nie okamih následnej „kvalifikácie“ či „špecifikácie“ tohto nároku účastníkom. Zmena právnej kvalifikácie dôvodu požadovaného plnenia (ako plnenia zo zmluvy alebo z titulu bezdôvodného obohatenia na základe neplatnej zmluvy) nie je zmenou predmetu konania vymedzeného žalobou, a teda nie je ani zmenou žaloby. Právna kvalifikácia nároku účastníkom konania (uvedená v žalobe) nie je pre súd záväzná, keďže súd je pri rozhodovaní viazaný skutkovým stavom, nie však už tým, ako ho účastník právne posudzuje. Ak súd dospeje k záveru, že skutkové zistenia urobené v konaní možno subsumovať po inú hypotézu právnej normy, než tú, ktorej naplnenia sa dovoľáva účastník konania, je povinný, tak urobiť. Žalobca nemusí svoj nárok právne kvalifikovať a pokiaľ tak urobí, súd nie je jeho právnym názorom viazaný.

19. Krajský súd preto konštatoval, že žaloba žalobcu bola podaná včas a preto na žalovaným v odvolacom konaní uplatnenú námietku premlčania z dôvodov neprihliadal.

20. Proti rozsudku odvolacieho súdu v zákonom stanovenej lehote podal dovolanie žalovaný (č. I. 258), prípustnosť ktorého odôvodnili ust. § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalovaného ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.).

21. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) za nesprávny procesný postup považoval taký postup krajského súdu, ktorým súd ohraničil možnosť vzniesť námietku premlčania len do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Dovolateľ dodal, že vznesenie námietky premlčania nie je hmotnoprávnou námietkou v zmysle § 149 C. s. p. a krajský súd nesprávne aplikoval aj § 154 C. s. p. Ak by krajský súd bol toho názoru, že vznesenie námietky premlčania spadá pod § 149 C. s. p., následne § 154 C. s. p., mal podľa dovolateľa postupovať podľa § 366 písm. d/ C. s. p. a mal vznesenú námietku posúdiť ako novotu v odvolacom konaní. A to tým skôr, že o návrhu na zmenu žalobného návrhu, resp. titulu sa žalovaný mohol dozvedieť až po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania. A o vyhovení návrhu na zmenu až po vyhlásení rozsudku, a teda v odvolacom konaní na vznesenú námietku mal krajský súd prihliadnuť. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/120/2009, podľa ktorého neprihliadnutie na námietku premlčania doručenú odvolaciemu súdu je odňatím možnosti konať pred súdom, resp. porušením práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

22. Podľa dovolateľa ďalej krajský súd zaujal názor, že žalobca nemusí svoj nárok právne kvalifikovať a pokiaľ tak urobí, súd nie je právnou kvalifikáciou nároku uplatňovaného žalobcom viazaný a môže ho subsumovať pod inú hypotézu právnej normy, než tej ktorej naplnenia sa účastník konania dovoľáva. Aj tento názor krajského súdu je podľa dovolateľa nesprávny a „prekvapivý“, nakoľko z rozsudku súdu prvej inštalácie nevyplývalo, že by nedošlo k zmene žaloby. Súd prvej inštalácie nemusel riešiť právnú

otázku, či došlo k zmene žaloby, obmedzil sa na konštatovanie, že povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty uložil titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko v konaní pre okresným súdom k vzneseniu námietky premlčania nedošlo.

23. Dovolateľ taktiež uviedol, že na záver odvolacieho súdu, podľa ktorého žalobca nemusí svoj nárok právne kvalifikovať a pokiaľ tak urobí, súd nie je jeho právnym názorom viazaný, nemohol reagovať a v odvolaní namietat' správnosť tejto právnej argumentácie. Aj týmto má dovolateľ za to, že krajský súd porušil jeho právo na spravodlivý proces a odňal mu možnosť konania pre súdom, pretože súd porušil dvojinštančnosť právneho systému.

24. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. videl dovolateľ v tom, že krajský súd otázku zmeny žaloby vykonanú žalobcom 06.02.2017 a s tým spojenú otázku zániku nároku žalobcu premlčaním, nesprávne právne posúdil. Dovolateľ uviedol, že žalobou podanou 27.03.2013 žalobca vymedzil skutkový a právny základ uplatneného nároku neúčinnosťou právnych úkonov voči veriteľom. Žalobca až na pojednávaní 06.02.2017 súdu navrhol uložiť povinnosť žalovanému titulom vydania predmetu bezdôvodného obohatenia. Podľa dovolateľa odvolací súd zaujal názor, že žalobcov návrh z 06.02.2017 nemá charakter zmeny žaloby, preto na námietku premlčania krajský súd neprihliadol. Dovolateľ má za to, že predmetný spor nebol rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, keďže je v rozpore s rozhodnutím R33/2010, publikovaným v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31.07.2008, sp. zn. 1MOBdoV/19/2017, podľa ktorého za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností než tých, ktoré sú uvedené v žalobe. Dovolateľ podporne poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9Cb/268/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/147/2014, kedy súdy žalobe nevyhoveli z dôvodu vznesenia námietky premlčania, ktorú posudzovali s poukazom na zmenu žaloby v priebehu konania.

25. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

26. Žalobca k podanému dovolaniu uviedol, že ho považuje za procesne neprípustné. Je toho názoru, že odvolací súd správne právne posúdil námietku premlčania vznesenú žalovaným v podanom odvolaní zo dňa 31.03.2017 ako hmotnoprávnu námietku, ktorá je bezpochyby v zmysle § 149 C. s. p. prostriedkom procesného útoku a prostriedkom procesnej obrany. Následne odvolací súd dospel k správne právnemu záveru, že námietku premlčania (ako prostriedku procesnej obrany) je potom s poukazom na § 154 C. s. p., upravujúcim zákonnú koncentráciu konania, možné uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Žalobca dodal, že uplatniť ju v odvolacom konaní nie je možné.

27. Žalobca má ďalej za to, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd dospeli k správne právnemu názoru, že žalobcov návrh prednesený na pojednávaní dna 06.02.2017 (t. j. návrh na priznanie žalobou uplatneného nároku na zaplatenie peňažnej náhrady vo výške 626.534,85 Eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia), nemá charakter zmeny žaloby. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že nárok na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 626.534,85 Eur si žalobca uplatnil už v podanej žalobe zo dňa 27.03.2013. V podanej žalobe zároveň podrobne uviedol aj všetky podstatné a rozhodujúce skutočnosti tykajúce sa nim uplatneného nároku, vymedzil právny vzťah z ktorého si nárok uplatňuje a uviedol aj svoj právny názor na kvalifikáciu uplatneného nároku, dokonca výslovne uviedol že žalovanému tak bolo poskytnuté plnenie bez právneho dôvodu.

28. Rovnako je žalobca toho názoru, žalovaným vznesená námietka premlčania nespĺňa ani náležitosti tzv. novoty v odvolacom konaní podľa § 366 písm. d/ C. s. p., nakoľko žalovaný mohol uplatniť túto námietku už v konaní v prvej inštancii, a to bez ohľadu na právnu kvalifikáciu žalobcom uplatneného nároku, pričom tak neurobil. Žalobca dodal, žalovaný mohol vzniesť námietku premlčania počas konania v prvej inštancii, a to bez ohľadu na jeho právnu kvalifikáciu, avšak námietku premlčania v konaní v prvej inštancii neuplatnil. Žalobca dokonca mohol vzniesť námietku premlčania aj po tom, ako žalobca

prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 06.02.2017 navrhol priznať uplatnený nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, keby sa žalovaný predmetného pojednávania zúčastnil.

29. Žalobca k námietke nesprávneho posúdenia veci uviedol, že v predmetnom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (porovnávaný prípad sp. zn. 1MOBdoV/19/2007). A to preto, lebo odvolací súd na námietku premlčania vznesenú žalovaným v podanom odvolaní zo dňa 31.03.2017 neprihliadol primárne z toho dôvodu, že uplatnenie námietky premlčania ako prostriedku procesnej obrany podľa § 149 C. s. p. s poukazom na zákonnú koncentráciu konania upravenú v § 154 C. s. p. až v odvolacom konaní nie je možné. A teda nie z dôvodu zmeny žaloby, ako je to v dovolateľom uvádzanom prípade vedenom na pod sp. zn. 1MOBdoV/19/2007.

30. Preto žalobca navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

32. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

33. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

34. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

36. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (ods. 2).

37. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

38. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

39. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že ak bol krajský súd toho názoru, že vznesenie námietky premlčania spadá pod § 149 C. s. p., následne § 154 C. s. p., mal postupovať podľa § 366 písm. d/ C. s. p. a mal vznesenú námietku posúdiť ako novotu v odvolacom konaní. Tým, že krajský súd ohraničil vznesenie námietky do ukončenia dokazovania a neprihliadol na ňu v odvolacom konaní, podľa dovolateľa došlo k nesprávnemu procesnému postupu. Na podporu svojho tvrdenia dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/120/2009.

40. Podľa § 149 C. s. p. prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany (§ 152 C. s. p.).

41. Podľa § 154 C. s. p. prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

42. Podľa § 366 písm. d/ C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

43. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že žalobou zo dňa 27.03.2013 sa žalobca domáhal vyhlásenia rozsudku, ktorým by súd určil, že právny úkon dlžníka RODOS NR, s.r.o., uznanie záväzku vo výške 950.000,- eur ako právny úkon bez primeraného protiplnenia, je voči veriteľom v konkurze právne neúčinný; alternatívne, aby súd určil, že právne úkony dlžníka, vrátenie pôžičky žalovanému ako zvýhodňujúce právne úkony, sú voči veriteľom v konkurze právne neúčinné. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému, a to zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 626.534,85 eura. Okresný súd Nitra na pojednávaní dňa 06.02.2017 vyhlásil dokazovanie za skončené (č. l. 200 spisu). Tohto pojednávania sa žalovaný nezúčastnil, hoci mal predvolanie vykázané podľa § 106 ods. 1 a § 111 ods. 3 C. s. p. (č. l. 195 spisu) s tým, že nepožiadaval o odročenie tohto pojednávania. Následne súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 02.03.2017, č. k. 23Cbi/10/2013-208 spor rozhodol, voči ktorému rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie. V odvolaní žalovaný okrem iného vzniesol námietku premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia.

44. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a

nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a zároveň intenzita tohto zásahu dosahujúca takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

45. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

46. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom (t. j. postupom priechiacim sa zákonu) znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí zároveň dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

47. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

48. Z obsahu dovolania je zrejmé, že podľa dovolateľa mal odvolací súd ním vznesenú námietku premlčania v rámci podaného odvolania posúdiť, hoci aj ako novotu v odvolacom konaní. Dovolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že vznesenie námietky premlčania hmotnoprávneho nároku je prostriedkom procesnej obrany a možno ju uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 149 a § 152 C. s. p. v spojení s § 154 C. s. p.). Preto ak odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že vznesenú námietku nemôže posudzovať, nakoľko bola vznesená až v odvolacom konaní, t. j. po vyhlásení dokazovania za ukončené, tak jeho procesný postup zodpovedal vyššie citovaným ustanoveniam Civilného sporového poriadku. Takýmto postupom nemohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako sa mylne dovolateľ domnieva. Dovolací súd zároveň dodáva, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/120/2009, podľa ktorého bolo možné vzniesť námietku premlčania aj v odvolacom konaní, je za súčasnej právnej úpravy Civilného sporového poriadku obsoletné. Pri tomto procesnom inštitúte došlo na rozdiel od úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku k zmene procesného postupu, kedy námietku premlčania ako prostriedok procesnej obrany, je možné vzniesť iba do okamihu, kedy sa vyhlási dokazovanie za skončené.

49. Rovnako nebolo možné na vznesenie námietky premlčania vzhľadnúť s poukazom na novoty v odvolacom konaní, keďže žalovanému nič nebránilo vzniesť dotknutú námietku premlčania do ukončenia dokazovania, keďže sa aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu k žalobnému návrhu mohol písomne, ako aj na pojednávaní riadne vyjadriť a zaujať tak k žalobcom uvádzaným dôvodom svoj

skutkový aj právny názor. Dovolací súd zdôrazňuje, že dôvodnosť námietky súd skúma vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobou a poukazuje na to, že odvolací súd sa aj nad rámec povinnosti preskúmania odvolania zaoberal námietkou premlčania.

50. Dovolací súd k ostatnej námietke porušenia práva na spravodlivý proces uvádza, že námietka nepredvídateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v právne analogických veciach nie je námietkou, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania z dôvodu zmätočnosti, keďže nie je úlohou odvolacieho súdu zjednocovať judikatúru na úrovni odvolacích súdov inak, ako spôsobom definovaným v § 421 C. s. p., t. j. výlučne formou zosúladenia preskúmaného rozhodnutia s ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, ak sú splnené ostatné predpoklady prípustnosti a dôvodnosti takéhoto dovolania.

51. Podľa názoru odvolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalovaný mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil.

52. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolaním vytknutý procesný postup odvolacieho súdu, prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Dovolací súd konštatuje, že procesným postupom odvolacieho súdu nedošlo k tomu, že by súd znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

53. K ostatnej dovolacej námietke žalovaného týkajúcej sa § 421 C. s. p. dovolací súd uvádza, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

54. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

55. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; nevymedzí právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania odvolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia odvolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať, či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

56. Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je dovolateľ povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne; konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a

zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (stanovisko č. 83 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 9/2018).

57. Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., žalovaný vymedzil tou skutočnosťou, že krajský súd sa odchýlil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posúdenia zmeny žaloby. Žalovaný má za to, že zmenou právnej kvalifikácie žalobcom uplatneného nároku, ktorá zmena bola vykonaná návrhom žalobcu zo dňa 06.02.2017, treba považovať za úkon, ktorým došlo k zmene žaloby. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MOBdoV/19/2007, podľa ktorého za zmenu žaloby je treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností než tých, ktoré sú uvedené v žalobe. Dovolací súd preskúmaním dotknutého rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1MOBdoV/19/2007 zisťuje, že v danom prípade námietka premlčania bola vznesená už pred súdom prvej inštancie, teda bola uplatnená včas v súlade s hmotnoprávnou a procesnoprávnou úpravou. Žalobca si následne uplatnil rovnaký nárok, ale na základe iných skutkových okolností. Dovolací súd uvádza, že žalobca v prejednávanej spore neuskutočnil žiadny procesný úkon, ktorým by požadoval rovnaké plnenie, pričom by tak činil na základe iných skutkových okolností než tých, ktoré uviedol v žalobe. Vzhľadom na podstatné skutkové rozdiely v oboch prípadoch a zmenu procesnoprávnej úpravy koncentrácie konania sú právne názory dovolacieho súdu uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.06.2008, sp. zn. 1MOBdoV/19/2007 na daný spor neaktuálne a neaplikovateľné. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že právna kvalifikácia uvedená v žalobe nie je pre súd rozhodujúca. Preto nie je zmenou žaloby ani zmena právnej kvalifikácie, lebo právne posúdenie nároku patrí len súdu samému (z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/58/1999). Dovolací súd napokon uzatvára, že rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9Cb/268/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/147/2014, na ktoré rozsudky podporné dovolateľ v podanom dovolaní poukázal, nie sú rozhodnutiami dovolacieho súdu v zmysle zákonom ustanovenej požiadavky, na riadne vymedzenie dovolania poukázaním na rozhodnutie dovolacieho súdu v zmysle dikcie ustanovení § 432 ods. 1 v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

58. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že žalovaným podané dovolanie týkajúce sa námietky nesprávneho právneho posúdenia veci, nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľov.

59. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c, písm. f/ C. s. p., odmietol.

60. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

61. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.